

mentet paa Røholm. Den kongelige Resolution, der blev communiceret Directionen for Dvarantaine-foranstaltningerne under 26de Juli 1847 indeholdt, at det havde behaget Hans Majestæt at bevilge Capitainlieutenant Johan Christian Krüger Afsted og udnævne ham til Pladscommandant ved Dvarantaineetablisementet paa Røholm med en Pension af 640 Rd. aarlig af Finantferne og 200 Rd. aarlig af Søetatens militaire Pensionsklasse foruden de Commandanten tillagte Emolumenter, der skulde anvises ham af Dvarantainevæsenet. Der kan altsaa ikke være nogen Tvivl om, at han efter de da gjældende Regler vilde være bleven anset for at være pensionsberettiget, og det er kun den mellemiggende Pensionslov for Kongeriget, der kan udelukke hans juridiske Berettigelse i saa Henseende. Saavidt jeg skjønner, har imidlertid Rigsdagen altid i lignende Tilfælde taget Hensyn til Billighed, og man vilde vistnok gaae Manden meget for nær, om man nu, ved hans Afstedigelse fra hans Post som Pladscommandant paa Røholm, aldeles vilde berøve ham Afgang til Pension. Hans Indtægter have, som opgivet i Motiverne, omtrent været 1260 Rd., og man har derfor ikke fundet, at det efter hans lange Tjeneste vilde være nogen overdreven Fordring hyderligere at foreslaae ham tilstaaet en extraordinair Pension af 600 Rd.

Isherning: Jeg troer, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan være Anledning til at give denne Mand en noget forsøgt Pension, ikke ligger saa meget tvivlsomt for, som Spørgsmaalet om, hvorvidt den Forsøgelse, som er foreslaaet, ikke er for høi, om i det Hele taget, under Omstændigheder som disse, Analogier fra Pensionsloven ret vel kunne gøres gjældende. Man maa nemlig antage, at den Person, hvorom her er Tale, har, dengang han overtog denne Post, derved skaffet sig en gunstigere Stilling i pecuniair Henseende end den, han sandsynligviis dengang vilde have havt, om han var bleven staaende i sin Etat, uanset de Udgifter, der vare til Pension, som dengang vare meget tvivlsomme. Jeg troer, at det, man egentlig skal henvende Opmærksomheden paa, er, om man ikke her, ligesom Tilfældet har været ved lignende Love, mindre skal holde sig til

Beregningen end til et Skjønsmaal. Betragtninger over, hvilken Stilling denne Mand nu kunde have, om han var bleven staaende i den Etat, hvortil han tidligere hørte, troer jeg ligge ganske udenfor, det er et overordentligt farligt Præcedens at give noget Saadant Indflydelse paa Pensionsansættelsen; det kan knap bruges som et Moment imellem mange flere, men det kan under alle Omstændigheder ikke bruges til at støtte Noget paa. Her dreier det sig ikke om, hvorledes Manden skal behandles, men om at komme igennem de Vanffeligheder, som altid ere tilfede der, hvor Pensionsloven ikke kan give Regler. Jeg maa isvrigt fuldkommen give den ærede Minister Medhold deri, at der har været al Anledning til, saaledes som skeet er, at bringe denne Sag frem ved en særlig Lov.

Justitsministeren: Jeg skal kun tillade mig, at bemærke, at jeg refererede mig til det Betsøb, som Pladscommandanten ved Dvarantaineetablisementet paa Røholm har havt i Indtægt, og som udgjorde c. 1,260 Rd., og at det er med Hensyn dertil, at Satsen 600 Rd. er bleven antaget for at være nogenlunde passende, naar man tillige seer hen til den Tid, han har tjent.

A. Sage: Jeg vil kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det maa skee er tvivlsomt, om denne Sag retlig kan behandles her; thi det er et Spørgsmaal, om ikke Dvarantaineetablisementet paa Røholm alene blev oprettet og vedligeholdt af Hensyn til Tractater vedkommende Dresundstolden. Det er ikke nogen Sag af stor Betydning, og jeg vil heller ikke urgere, at man skal føre nogen Process i den Anledning, da det, som sagt, kan være tvivlsomt, men det er dog min Mening, at denne Sag mere vedkommer Rigsraadet end Rigsdagen.

Justitsministeren: Jeg skal blot her til bemærke, at Alt, vedkommende Dvarantainevæsenet paa Røholm, saavel Indtægter som Udgifter, Ansættelser og Afstedigelser af Embedsmænd samt den hele Nømning nu ved Etablisementets Medlæggelse, ene og alene er